

»En sam človek je bil. Zanj sem žrtvoval vse, življenje, kariero. Danes bi mu zavil vrat, ali pa bi mu napravil v čelo lepo luknjo.«

Morala sem verjeti prepričljivemu glasu. Luknja v čelu. Vsi imamo luknje v čelu. Velike, globoke, brez dna.

Ko bi vsaj ne imela te luknje v možganih! Kako lepa je tema, kako domača. Iz teme priletavajo večče s prašnimi krili. Tu notri, za vsemi temi kresnicami, so večče. Mnoge in neznane. Ali pa v moji luknji v čelu. So, prav gotovo so.

Vse je spet zablestelo pod močjo luči. Veščice so se zaslepljene zdrznile. Vsi smo večče, nič drugega. Od teme do jutra in nazaj. Vedno slepe, blodeče večče, z žgočo željo po luči, ki nas slepi in uniči.

Veščice prihajajo iz teme.

Veščice silijo k luči, toda vedno se opečejo.

Ne bom vrgla prsti nate

Grm ob strebrih je bil jesenski kot sivo nebo in črna mokra debela dreves. Suha veja je molela v prazno. Na njej so bili le še štirje zgubani, dotrpeli listi. Obstala sem ob veji, niti koraka nisem mogla več napraviti. Oprijela sem se te neme priče človeške bede, te veje, ki se je radovedno stegnila čez toliko krst, kot bi hotela izvedeti, kdo je tisti, ki mu je dovolj sveta, ki se ga je za zmeraj rešil. Štirje osamel listi — rojstvo, življenje, smrt — in kaj še? Četrti je ostal brez simbola. Moral bi pomeniti nekaj lepega v življenju, toda kaj? Roka se je samogibno stegnila in prsti so spustili v blato odvečni list.

Pred mano je obstal voziček, črni voziček z belo krsto neznanega dečka, pokrito s kupom cvetja. Okrog nje so bili sivolasi pogrebeci — kakšna ironija, ko je deček mrtev! Za krsto se je vlekel jok, pol živalska tožba. Trije listi so se premaknili, izgubili so obliko v solzah. Deček je mrtev.

Pri grobu bi rada postala, sama pod sivim nebom in cipresami. V zvoke zvona bi rekla malemu dečku:

»Kdo te je razočaral, moj Mitja? Tako vesel si znal biti, izgledal si srečen. Prav tiho mi povej, o čem si sanjal. Res, rada bi vedela, ker imam majhno temno deklico, ki je vesela, kot si bil ti. Bojim se, da tudi ona sanja o nečem, česar ne vem. Pomagaj mi, Mitja, da bom vedela.«

Grob je nem, samo deske okrog jame vidim. Ko ne bo nihče več jokal ob grobu in klical svojega sinka, takrat bom tiho pristopila.

Ne bom vrgla nate zemlje, Mitja, ker si tako negotovo stal na njej in si jo tako kmalu zapustil. Ob vsakem pogledu na mojo malo se te bom spomnila. Bi ti to zadoščalo, ko bi vedel? Moja deklica bi ti bila prav gotovo všeč. Kot Vesna

— ali celo bolj. Zakaj nisi ostal pri njej? Ti je bilo res tako težko živeti? Kaj so ti storili — povej!

Sicer pa, zdaj ti lahko prišepnem, da si storil prav. Tu zunaj je tako sivo in hladno.

Kmalu bo zima, veš.

Ne morem vreči prsti nate, Mitja.

Dež

Dež pada v tišino. Odgrnem zaveso, da bom z njim. Sama sem v sobi, premagana od dolgega dneva.

Dež pada onemoglo. Kaplje ne vedo druga za drugo, čeprav jih žene vse po isti poti.

Tišina, ki ne daje in ne jemlje ničesar. Pušča me samo, čeprav bi bila raje kaplja, da bi mogla padati z drugimi. Toda ne, padam sama.

Medla cestna svetilka kaže pot proti domu — vedremu fantu na kolesu, ki se negotovo vozi preko luž in objestno žvižga. Rada bi mu videla v obraz. Morda ima na čelu zlepljene lase in gleda zrdelo in pijano v svet. Bila bi ga vesela, kakršen je že. Življenje o polnoči na robu mesta. Nekaj, kjer je kljub majavemu kolesu sigurno. Nekaj, kar pozna svojo pot domov.

Rekli so mi, naj zapiram okno. V okolici se skriva lopov, ki ga iščejo miličniki. Ne vem, kaj je zagrešil. Nehote mislim nanj. Morda je zdaj, ko dežuje, nekje pod kozolcem ali se stiska pod kak napušč. Ubogi lopov! Uboga para! Pogrešil je, kazni ne bo ušel. Veter tiho šumi med dežjem, kot da se pogovarja z menoj. Ne, ne morem se pogovarjati. Zebe me. Glas v noči ne more vrniti mene. Nekje sem se izgubila.

Ulica

Tiho in vdano sem oblekla debel pulover in obula pletene nogavice v zimske čevlje. Pozna jesen je bila in noč bom prebila na ulici.

Sobica je bila pospravljena, postelja vsa sveža, postlana za prijetno noč. Privzdignila sem pregrinjalo. Najina postelja. Pol leta sem bila tu srečna. Fraza, takšen stavek, pa vendar... Verjela sem, da tega ne bo tako kmalu konec. Ljubila sem človeka, ne slučaj. Zaradi njega sem končno uspela pozabiti onega, ki je umrl tudi zame, umrl brez bolečin. Ostal je samo ta človek. Njegova ljubezen.